ARREST VAN HET HOF (Vijfde kamer)
7 mei 1987 *

In zaak 256/84,

Koyo Seiko Company Limited, te Osaka (Japan), vertegenwoordigd door J.-P. Karsenty, advocaat bij de cour d'appel te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Schaeffer, advocaat aldaar, 38, rue du Curé,

verzoekster,

tegen

Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Stein als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Käser, Europese Investeringsbank, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

verweerder,

ondersteund door

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Temple Lang als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

en

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), vertegenwoordigd door D. Ehle, U. C. Feldmann, V. Schiller en H. Nehm, advocaten te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, 34, rue Philippe-II,

interveniënten,

betreffende een beroep krachtens artikel 173 EEG-Verdrag, strekkende tot nietigverklaring van verordening nr. 2089/84 van de Raad van 19 juli 1984 houdende

* Procestaal: Frans.

instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van bepaalde kogellagers, van oorsprong uit Japan en Singapore (PB 1984, L 193, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet en J. C. Moitinho de Almeida, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: S. Hackspiel, administrateur

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 23 september 1986, waar verzoekster werd vertegenwoordigd door J.-P. Karsenty, verweerder door E. Stein en H. J. Rabe, de Commissie van de Europese Gemeenschappen door J. Temple Lang en de FEBMA door D. Ehle,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 11 december 1986,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 2 november 1984, heeft de vennootschap Koyo Seiko Limited, te Osaka, Japan (hierna: Koyo Seiko), krachtens artikel 173 EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van verordening nr. 2089/84 van de Raad van 19 juli 1984, waarbij een definitief antidumpingrecht werd ingesteld op de invoer van kogellagers met een buitendiameter van ten hoogste 30 mm, van oorsprong uit Japan en Singapore (PB 1984, L 193, blz. 1).

2 Bij verordening nr. 744/84 van 19 maart 1984 (PB 1984, L 79, blz. 8) had de Commissie een voorlopig anti-dumpingrecht ingesteld op de invoer van deze kleine kogellagers, van oorsprong uit Japan en Singapore.

3 Voor de relevante verordeningen, de feiten en de middelen en argumenten van partijen wordt naar het rapport ter terechtzitting verwezen. Deze elementen van het dossier worden hieronder slechts weergegeven voor zover dit voor de redenering van het Hof noodzakelijk is.

De ontvankelijkheid

4 De Raad acht het beroep slechts ontvankelijk, voor zover het tegen het aan verzoekster opgelegde anti-dumpingrecht is gericht. Aangezien de bestreden handeling een verordening is, zouden alleen de bepalingen die verzoekster rechtstreeks en individueel raken, het voorwerp van een beroep tot nietigverklaring kunnen uitmaken.

5 Volgens vaste rechtspraak van het Hof (zie inzonderheid het arrest van 21 februari 1984, gevoegde zaken 239 en 275/82, Allied Corporation en anderen, Jurispr. 1984, blz. 1005) kunnen handelingen waarbij anti-dumpingrechten worden ingesteld krachtens verordening nr. 3017/79 van de Raad van 20 december 1979 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB 1979, L 339, blz. 1), produktie- en exportondernemingen die kunnen aantonen dat hun identiteit uit de handelingen van de Commissie of Raad blijkt dan wel dat het vooronderzoek hen heeft betroffen, rechtstreeks en individueel raken in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag. De Raad betwist niet, dat verzoekster door de bestreden verordening, waarin zij met name wordt genoemd, rechtstreeks en individueel wordt geraakt.

6 Er moet echter op worden gewezen dat de bestreden verordening geen algemene regels vaststelt, die voor een hele groep van handelaren gelden zonder onderscheid tussen hen te maken; integendeel, aan een aantal met name genoemde, in Japan en Singapore gevestigde fabrikanten of exporteurs van kleine kogellagers, evenals aan andere, niet aangeduide, ondernemingen die in deze landen dezelfde activiteit verrichten, worden uiteenlopende anti-dumpingrechten opgelegd. Onder deze omstandigheden wordt verzoekster enkel door die bepalingen van de bestreden verordening individueel geraakt, die haar een bijzonder anti-dumpingrecht opleggen en de hoogte ervan vaststellen, en niet door die, waarbij anti-dumpingrechten aan andere ondernemingen worden opgelegd.

7 Uit het voorafgaande volgt dat de vordering van verzoekster tot nietigverklaring van verordening nr. 2089/84 in haar geheel moet worden verworpen. Nochtans

moet de gegrondheid van deze vordering worden onderzocht, voor zover zij strekt tot nietigverklaring van die bepalingen van de bestreden verordening, die uitsluitend verzoekster betreffen.

Ten gronde

8 Verzoekster voert verscheidene middelen aan die, gelet op de verschillende naar voren gebrachte argumenten, kunnen worden gerangschikt als volgt.

— Een middel is ontleend aan de onwettigheid van de tegen verzoekster gevoerde anti-dumpingprocedure;

— een middel klaagt over schending van de beginselen van het gewettigd vertrouwen en de „rechtszekerheid in de handel";

— een middel is ontleend aan de onwettigheid van de weigering om rekening te houden met de aangeboden prijsverbintenissen;

— een middel klaagt erover, dat de omvang van de door de bedrijfstak van de Gemeenschap geleden schade en de hoogte van het anti-dumpingrecht onvoldoende zijn gemotiveerd.

I — *Onwettigheid van de tegen verzoekster gevoerde anti-dumpingprocedure*

9 Verzoekster stelt dat het door de Commissie tegen haar ingestelde onderzoek niet gerechtvaardigd was, omdat afgezien van de vermelding van haar naam op het schutblad, de klacht van de FEBMA geen betrekking op haar had. Ook het hernieuwde onderzoek van de in 1977 door haar aangegane verbintenissen, dat volgens de kennisgeving van de Commissie van 15 november 1983 (PB 1983, C 310, blz. 3) aan de anti-dumpingprocedure ten grondslag lag, was niet gerechtvaardigd, omdat deze verbintenissen op alle typen kogellagers betrekking hadden en nog steeds van kracht waren.

10 Vooreerst moet worden beklemtoond dat volgens de op 14 juli 1983 gepubliceerde kennisgeving van de inleiding van een anti-dumpingprocedure (PB 1983, C 188, blz. 9), die werd bevestigd door voormelde kennisgeving van 15 november 1983, deze procedure een nieuw onderzoek overeenkomstig artikel 14 van verordening

nr. 3017/79 inhield van de verbintenissen die de Commissie had aanvaard bij haar besluit nr. 81/406 van 4 juni 1981 (PB 1981, L 152, blz. 44). Tot deze verbintenissen behoorden ook die welke verzoekster was aangegaan.

11 Krachtens artikel 14, lid 1, van verordening nr. 3017/79 kan de Commissie evenwel op eigen initiatief een dergelijk nieuw onderzoek instellen. Het feit, dat Koyo Seiko niet in de klacht van de FEBMA zou zijn genoemd, kon derhalve hoegenaamd geen beletsel zijn voor de inleiding van de tegen haar gerichte procedure.

12 Vervolgens moet worden vastgesteld dat artikel 14 in tegenstelling tot de procedure van artikel 10, lid 6, van verordening nr. 3017/79, die betrekking heeft op gevallen waarin de vigerende verbintenissen zijn geschonden of opgezegd, in de mogelijkheid voorziet om de verbintenissen opnieuw te onderzoeken, indien de omstandigheden dit noodzakelijk maken. In dit geval worden de reeds aangegane verbintenissen door dit nieuwe onderzoek als zodanig echter niet aangetast, maar blijven zij van kracht tot aan de afsluiting van de in artikel 7 voorziene onderzoeksprocedure.

13 Het feit dat de in 1977 door Koyo Seiko aangegane verbintenissen van kracht bleven toen de Commissie besloot tot een nieuw onderzoek, is dus in overeenstemming met de bepalingen van artikel 14 en kan derhalve de regelmatigheid van deze procedure niet aantasten.

14 Mitsdien moet dit middel worden verworpen.

II — *Schending van de beginselen van het gewettigd vertrouwen en van de „rechtszekerheid in de handel"*

15 Ten einde de draagwijdte van het door verzoekster gestelde te verduidelijken, moet erop worden gewezen, dat blijkens paragraaf 11 van de considerans van de bestreden verordening de normale waarde werd vastgesteld op basis van een gewogen gemiddelde van de prijzen op de binnenlandse markt. De uitvoerprijs werd, in tegenstelling tot de voorheen gevolgde methode (methode van het gewogen gemiddelde), vastgesteld volgens een transactiegewijze methode (paragraaf 16 van de considerans van de bestreden verordening).

16 Uit de stukken blijkt dat bij deze methode de uitvoerprijzen die hoger waren dan de normale waarde, werden beschouwd alsof ze gelijk waren aan de normale waarde, en dat van alle vastgestelde uitvoerprijzen, of ze nu beneden de normale waarde lagen dan wel er gelijk aan waren, een gewogen gemiddelde werd berekend. Vervolgens werd de dumpingmarge berekend door de normale waarde, berekend volgens de methode van het gewogen gemiddelde, te vergelijken met de uitvoerprijs, berekend volgens de methode per transactie.

17 Verzoekster acht deze eenzijdige verandering van de methode voor het berekenen van de uitvoerprijs in strijd met de beginselen van rechtszekerheid in de handel en met het beginsel van het gewettigd vertrouwen. Voorts betoogt zij dat de anti-dumpingprocedure niet op de bepalingen van verordening nr. 3017/79 van de Raad kon worden gebaseerd, omdat deze niet van kracht was toen de eerdere verbintenissen werden aangegaan.

18 In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat verordening nr. 3017/79 van de Raad op 1 januari 1980 in werking is getreden en van toepassing was zowel op 4 juni 1981, toen de Commissie de door Koyo Seiko aangeboden verbintenissen aanvaardde, als op 14 juli 1983, op welke datum het nieuwe onderzoek van de door verzoekster aangegane verbintenissen werd geopend, alsook op 29 juli 1984, de datum van vaststelling van de bestreden verordening.

19 In de tweede plaats moet erop worden gewezen dat de transactiegewijze methode die in het onderhavige geval voor de berekening van de uitvoerprijs is gebruikt, behoort tot de methoden die de instellingen volgens artikel 2, lid 13, van verordening nr. 3017/79 mogen gebruiken.

20 Onder deze omstandigheden beschikken de instellingen over een beoordelingsmarge bij de keuze van de middelen die voor de verwezenlijking van hun beleid noodzakelijk zijn, en kunnen de handelaars geen gewettigd vertrouwen hebben in het gehandhaafd blijven van de aanvankelijk gekozen middelen, die de instellingen in het kader van de uitoefening van hun bevoegdheid kunnen wijzigen (zie het arrest van 28 oktober 1982 (zaak 52/81, Faust, Jurispr. 1982, blz. 3745).

21 Ten slotte blijkt uit artikel 14 van verordening nr. 3017/79, op grond waarvan de anti-dumpingprocedure is ingesteld, dat het nieuwe onderzoek van eerder aan-

vaarde verbintenissen kan leiden tot wijziging, intrekking of annulering van de in verband met deze verbintenissen vastgestelde maatregelen. Bijgevolg stond het beginsel van rechtszekerheid niet in de weg aan een herziening van de in 1981 vastgestelde maatregelen.

22 Dit middel moet derhalve worden verworpen.

III — *Onwettigheid van de weigering om rekening te houden met de aangeboden prijsverbintenissen*

23 Verzoekster stelt, dat de afwijzing van iedere verbintenis in paragraaf 24 van de considerans van de bestreden verordening onwettig is. Uit de bepalingen van verordening nr. 3017/79 zou volgen, dat anti-dumpingrechten slechts worden ingesteld indien de aangeboden verbintenissen onbevredigend zijn; het sluiten van verbintenissen zou bijgevolg niet op voorhand mogen worden uitgesloten.

24 Blijkens de processtukken zijn de door verzoekster aangeboden verbintenissen afgewezen na een individueel onderzoek. Met deze vaststelling is niet in tegenspraak, dat de Raad zich in paragraaf 24 van de considerans van de bestreden verordening heeft beroepen op een overweging ontleend aan de ervaring in de sector kogellagers en volgens welke verbintenissen geen bevredigende oplossing vormen voor de problemen die dumpingpraktijken in deze sector veroorzaken.

25 Vastgesteld dient te worden dat de instellingen aldus de voorschriften correct hebben toegepast en de taak hebben vervuld die hun door de communautaire regeling is opgedragen.

26 Immers, geen bepaling van verordening nr. 3017/79 verplicht de instellingen tot het aanvaarden van prijsverbintenissen die worden aangeboden. Uit artikel 10 van deze verordening blijkt integendeel, dat de instellingen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid beslissen, of dergelijke verbintenissen kunnen worden aanvaard. Koyo Seiko heeft niet aangetoond, dat de instellingen hun beoordelingsmarge zouden hebben overschreden door de door haar aangeboden verbintenissen af te wijzen op de in paragraaf 24 van de considerans van de bestreden verordening aangegeven gronden, die de Raad in zijn schriftelijke opmerkingen nog nader heeft gepreciseerd.

27 Meer bepaald heeft verzoekster niet de stelling van de Raad weerlegd dat de aangeboden verbintenissen met name onvoldoende waren, omdat er geen prijsverhogingen in waren voorzien.

28 Dit middel moet derhalve worden verworpen.

IV — *Ontoereikende motivering van de omvang van de door de bedrijfstak van de Gemeenschap geleden schade en van de hoogte van het anti-dumpingrecht*

29 Volgens vaste rechtspraak van het Hof (met name het arrest van 26 juni 1986, zaak 203/85, Nicolet Instrument, Jurispr. 1986, blz. 2049) dient de door artikel 190 EEG-Verdrag verlangde motivering de redenering van de communautaire instantie waarvan de bestreden handeling afkomstig is, duidelijk en ondubbelzinnig te doen uitkomen, opdat de belanghebbenden de rechtvaardigingsgronden van de genomen maatregel kunnen kennen en hun rechten kunnen verdedigen, en het Hof zijn toezicht kan uitoefenen.

30 In het onderhavige geval is aan dit vereiste ruimschoots voldaan door de in de paragrafen 23 tot en met 32 van de considerans van verordening nr. 744/84 van de Commissie uiteengezette gronden, waarnaar in paragraaf 21 van de considerans van de bestreden verordening wordt verwezen.

31 In de paragrafen 23 tot en met 32 van verordening nr. 744/84 wordt gedetailleerd ingegaan op de groei van het marktaandeel als gevolg van de betrokken invoer sinds 1979 tot en met de eerste helft van 1983, op de vastgestelde prijsverschillen ten opzichte van de door de producenten uit de Gemeenschap gedurende de periode van onderzoek toegepaste prijzen, op de daling van de produktie in de gehele betrokken communautaire bedrijfstak, op de daling van de verkoop van de betrokken kogellagers, alsmede op de financiële verliezen en het verlies aan werkgelegenheid, die waren vastgesteld. Ook heeft de Commissie aangetoond, dat de daling van de vraag in de Gemeenschap de communautaire produktie ernstiger heeft getroffen dan de invoer met dumping. Deze factoren leidden de Commissie tot de conclusie, dat de gevolgen van de invoer met dumping voor de betrokken bedrijfstak in de Gemeenschap als aanmerkelijke schade opleverend moesten worden beschouwd en dat, gezien de omvang van de veroorzaakte schade, het percentage van het voorlopig anti-dumpingrecht moest worden bepaald op het percentage van de voorlopig vastgestelde dumpingmarge.

32 Gelet op deze omstandigheden moet worden vastgesteld dat de omvang van de door de bedrijfstak van de Gemeenschap geleden schade in de bestreden verordening voldoende is gemotiveerd.

33 Ten aanzien van het vastgestelde percentage van het anti-dumpingrecht heeft de Raad in de bestreden verordening verklaard dat er geen nieuw bewijsmateriaal met betrekking tot de door de industrie van de Gemeenschap geleden schade was overgelegd en dat derhalve de in verordening nr. 744/84 getrokken conclusies inzake de schade moesten worden bevestigd. Op grond hiervan had het percentage van het definitieve recht evenals bij het voorlopige recht moeten worden vastgesteld op het percentage van de dumpingmarge.

34 Naar uit de paragrafen 16 tot en met 20 van de considerans van de bestreden verordening blijkt, is het percentage van het aan Koyo Seiko opgelegde definitieve recht (4,03%) uiteindelijk lager uitgevallen dan het percentage van het voorlopige recht (4,36%), omdat de dumpingmarge naar aanleiding van verificaties in de loop van het onderzoek was verlaagd.

35 Uit het voorgaande volgt dat dit middel ongegrond is en derhalve moet worden verworpen. Mitsdien moet het beroep in zijn geheel worden verworpen.

Kosten

36 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vijfde kamer),

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verwijst verzoekster in de kosten, daaronder begrepen die van de interveniënten.

Galmot Schockweiler

Everling Joliet Moitinho de Almeida

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 7 mei 1987.

De griffier
P. Heim

De president van de Vijfde kamer
Y. Galmot